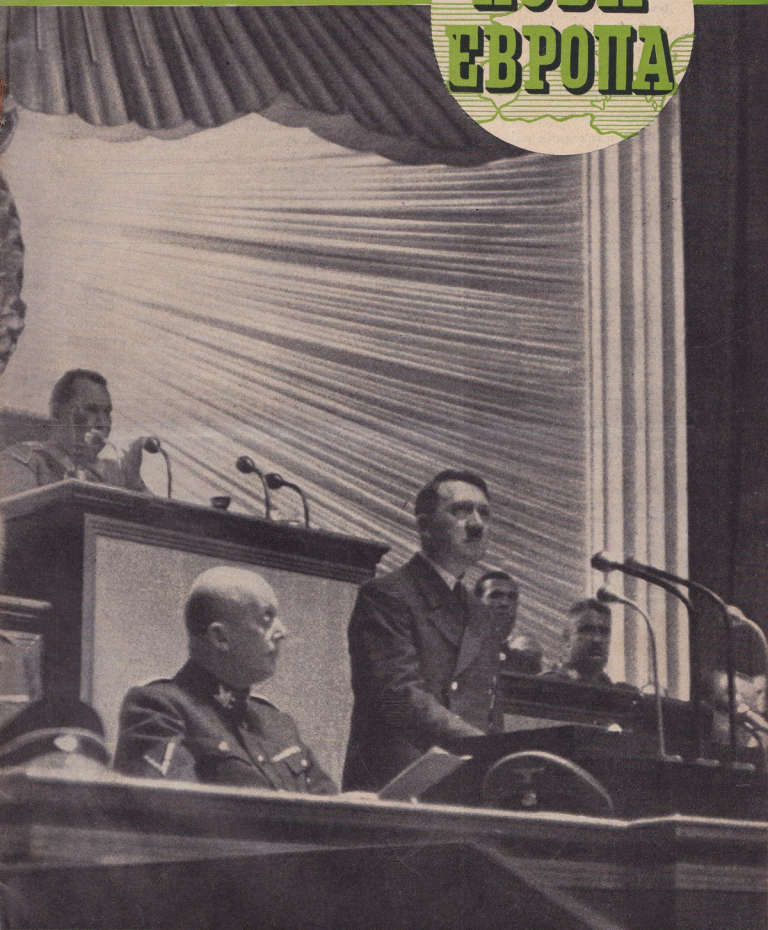

Цена 3 лева.
Für Deutschland
40 Pf.

НОВА ЕВРОПА

ТАЗИ КНИЖКА СЪДЪРЖА:

	Стр.		Стр.
Думи на Фюрера	2	Германски земеделски водачи въ завзетитъ източни области	18
Европейскиятъ духъ, речъ отъ Д-ръ Янко Яневъ	3	Тъмни пророчества въ Съветска Русия	19
Викторъ Х. Мьокенпъ: Срещата въ Дрезденъ	5	ПОЛИТИЧЕСКИ ПРЕГЛЕДЪ	
Ерихъ Бергеръ: Борбата на Франция	6	Английски тероръ	20
Революция или война	7	Хансъ Хартмагъ: Произходъ на англий- ската Тайна служба	21
С. П.: Организация на науката въ Гер- мания	9	МЕЖДУ НАСЪ	22
Непанска художествена изложба въ Берлинъ	12, 13	КУЛТУРНА ХРОНИКА	23
С. А.: Малта	14		

Съобщение

Редакцията на „Нова Европа“ съобщава, че поради причини, предизвикани отъ войната, приемањето на нови абонати за списанието, чийто членъ нарастна напоследъкъ извънредно много, се преустановява за известно време. Редакцията моли читателитъ си да услужватъ на интересуванитъ се отъ списанието, като имъ даватъ за прочитъ получената книжка, докато пакъ бжде въ състояние да приема нови абонати.

Думи на Фюрера

Ако боговетъ обичатъ само ония, които некатъ отъ тѣхъ невъзможното, то Богъ дава тогава благословиѣта си само на този, който устои въ невъзможното.

*

Азъ ви говоря като водачъ на армии, които изковаха една участъ, които, като най-тежко изпитание на Провидението, може да бжде отредена само на ония, които сж призвани за най-висшето.

*

Въ днешнитъ изключителни времена нѣма външи чиновници съ „придобити права“, а всички сме послушни служители на интереситъ на нашия народъ.

*

И въ този моментъ, ето че тази ужъ остарѣла Европа, както винаги въ историята, вдига пакъ високо факела на едно прозрение, и нейнитъ мъже маршируватъ днесъ като предатанители на единъ новъ и по-добъръ редъ, като петинска младежъ на социалната и народна свобода на свѣта.

(Изъ речта на 26. 4. 42)

ЕВРОПЕЙСКИЯТЪ ДУХЪ

Извадки въ преводъ отъ речта на Д-ръ Янко Яневъ, произнесена на 17 априлъ т. г. въ Дрезденъ при откриването на първия европейски конгресъ на студентитѣ и доброволцитѣ-бойци на фронта отъ всички страни на Европа и отъ Япония.

Ние всички сме синове на единъ и сжщъ континентъ, приемници на една обща история на духа, която до сега, въ всичкитѣ си висши прояви, не е догонвала друго, освенъ да осъществи идеята за свободния човѣкъ. Защото мировата история, която се ражда и подема само въ Европа и отъ тукъ обгръща останалия свѣтъ, е била винаги вдъхновявана отъ тази цель — да даде и да избистри образа на свободния човѣкъ, чиято сжщностъ, въпрѣки всички различия и промѣни, се корени въ едно общо расово лоно, въ единъ общъ законъ на живота и духовнитѣ ценности. Въ всички епохи на рѣшения е пробѣлсвало могъществото на гения, призованъ да начертае сѣдбовния кръгъ на Европа. Духовнитѣ революции сж искали да постигнатъ сжщото, да затвърдятъ историческото пространство на Европа; и понеже не сж могли да осъществятъ цельта си, борбата имъ е стихвала въ блѣнове и химнъ и въ безкрайенъ копнежъ по освещение на живота, какъвто е случаятъ съ Хьолдерлинъ, Бетовенъ и Ницше.

*

Европейското единство, което не представя никакво изкуствено и отвлѣчено образувание, а жива цѣлостъ, обусловена отъ единъ и сжщъ народностенъ поривъ и отъ сродството съ индоарийския митъ, е било до сега цель и на

мирогледно устроената политика, която, обаче, винаги е криела въ себе си властнически планове. — Наследеното политическо съзнание е зависимо отъ чужди начала, които се изчерпватъ съ създаването на една империялна

държавностъ. Дори и въ епохи на европейско пробуждане и първично чувство за живота, единството на Европа бѣ и остана само едно политическо понятие. Сжщо и въ времето на могъщитѣ германски царства, като това на франкитѣ, единството на Европа нѣмаше жизненъ обликъ и така биде осуетено раждането на една героична и първоплеменина Европа. Изабщо, въ историята на европейското политическо съзнание има малко следи отъ избликваша творческа жизнестъ, и дори у най-голѣмитѣ политически ентузиасты и романтици, като Наполеонъ, европейското единство бѣше само видение на господство.

Ако отъ едно хилядолѣтие насамъ раз-

витието на Европа бѣ зависимо отъ други сили, днѣсь не бихме се занимавали съ кризата на европейския човѣкъ. Това развитие е бедно откъмъ революционни форми, извикани отъ самия животъ, откъмъ водачество, родено отъ великото чувство, че просторътъ, въ който живѣе Европа, е запазвалъ винаги своята първична основа. Това е познанието на европейския свѣтъ като родина на едно обвѣяно отъ сѣдбовностъ човѣчество,

Д-ръ Янко Яневъ презъ време на своята речъ
въ Дрезденъ

което, различно въ своя ландшафт, въ своя народностенъ изразъ, е подчинено въ края на краищата на едно и също и общо призвание, за чието осъществяване то трѣбва да живѣе и се бори.

*

Последното развитие на Европа не ни дава вече право да боравимъ съ наследенитѣ понятия за омиротворение на народитѣ чрезъ разпредѣлба на завоювани земи. Ние стоимъ предъ най-голѣмата задача на настоящето: да създадемъ единъ националенъ редъ въ Европа чрезъ обединяването на всички народи. Въ името на общата европейска участъ, този редъ трѣбва

да устроимъ така, че отдѣлнитѣ народни единства да останатъ незасегнати и независими. За такива задачи сж нуждни сили, които не може да даде вече изтощениятъ западенъ човѣкъ на цивилизацията.

Намираме се предъ най-голѣмия обратъ на Европа. Ние не сме само политици или само стопански деятели, само учени или поети. Ние всички сме озарени днесъ отъ пламъка на една съдба, която нѣма да ни напусне, докато не победимъ или загинемъ.

Преобразенъ е не само външниятъ животъ. Не можемъ да бждемъ днесъ голѣми учени безъ мировъ куражъ, гениални математици и астрономи безъ революционно чувство.

Д-ръ Янко Яневъ
въ разговоръ съ
райхсминистъръ
Рустъ
на Дрезден-
ската среща

Знаемъ също, че за възпитанието на човѣка не сж нужни вече форми или правила, а преди всичко преживяването на трагичното. Може би истинскитѣ възпитатели въ Европа утре ще бждатъ само бивши пълководци. Не може да се допусне, че новиятъ човѣкъ ще бжде повѣренъ въ ржцитѣ на ония, които, останали безъ духовна знатностъ и безъ вътрешенъ бѣсъ, разрушаваха до сега живота и кул-

турата. Единъ новъ вѣкъ започва, за чисто господство историята ще призове водачи и съзаклетници.

Днесъ народитѣ иматъ право и сж длѣжни да работятъ за една обща култура, безъ да се отказватъ отъ своята сжщностъ и безъ да измѣнятъ на боговетѣ, които бдятъ надъ тѣхъ.

Срещата въ ДРЕЗДЕНЪ

отъ Викторъ Х. Мьокешъ

Единъ отъ най-голѣмитѣ войници на свѣтовната история, Наполеонъ, бѣ казалъ, че въ войната се прилагатъ две оржия, именно топове и идеи. Накрай, обаче, идеята се оказва винаги по-силна и тя рѣшава.

Свѣтовната история дава безброй доказателства за правотата на това извлѣчение отъ опита. Достатъчно е само да се поровимъ изъ нея, за да намѣримъ потвърдена правотата на тая теза за всѣко столѣтие, най-малко, обаче, за всѣка историческа епоха. Срещата на студентитѣ — бойци въ Дрезденъ презъ априлъ т. г. ни води до едно ново историческо познание, споредъ което победата въ една война ще трѣбва да се наклони на оная страна, която води на бойното поле възможната най-свършена и смислена синтеза на дветѣ оржия, ще рече, която разполага върху най-добритѣ топове и най-добритѣ идеи и тѣхнитѣ носители.

Който като участникъ може да присъствува на тая историческа среща въ Дрезденъ, не би се освободилъ отъ силното впечатление, че тамъ бѣше представена въ най-добра и най-

надеждна форма обединена Европа, тъкмо защото тя бѣ пратила тамъ своитѣ бойци отъ фронта и най-живитѣ представители на духа. Тоя фактъ намѣри изразъ въ речитѣ и заседанията на конгреса, въ художественитѣ представления и въ различнитѣ срещи. Шестнадесетъ народи бѣха представени на тоя небивалъ конгресъ. Най-голѣмата преживѣлица за всички участници бѣше, безспорно, пълното съгласие по възгледитѣ, духовнитѣ цели и политическитѣ стремежи на нова Европа. Собствено, друго не можеше и да се очаква, следъ като европейската солидарностъ доби своето огнено кръщение въ безбръжжитѣ бойни полета на изтокъ отъ много месеци насамъ. Една такава бойна общностъ, обаче, може да се създаде само при предпоставката на единно духовно държание на всички съответни народи. Че то фактически е на лице, бѣ едно отъ най-щастливитѣ прояви на Дрезденския конгресъ. Съ това той даде за духовната борба на настоящето единъ приносъ, чиято стойностъ не може да се прецени достатъчно високо.

БОРБАТА НА ФРАНЦИЯ

от Ерих Бергер

Когато Англия, следъ разгрома на Франция презъ 1940 г., си показа истинското лице и започна безогледна борба изъ засада срещу нѣвгашния си континенталенъ съюзникъ, намираха се въ цѣла Европа не малко наблюдатели, които приемаха, че Франция ще застане на страната на Райха срещу острова и съ това ще завърши кроеното още отъ Наполеона I смазване на Британия.

Въ действителностъ, тя се държа по понятия основания другоаче. Французитъ стояха посрѣдъ най-големото поражение на своята история. Възгледътъ и мъдростта на маршалъ Петенъ и неговитъ сътрудници, извънъ това, съвсемъ не бѣха още общо достойние на народа. Не срещу, но безъ Англия, Франция пое своя пъкъ. За бъдещето развитие на нѣщата бѣ отъ решително значение, доколко Петенъ и адмиралъ Дарланъ, въ постоянно съприкосновение съ Великогерманския Райхъ, намираха единъ пъкъ, който обезпечаваше вътрешното сцепление и трайност на нова Европа.

Райхътъ улесни своя западенъ съседъ да поддържа една обща линия. Адолфъ Хитлеръ и Херманъ Гьорингъ се стремѣха благоприятно да се съобразятъ въ всѣко отношение съ грижитъ и нуждитъ на победенитъ. Тѣ създадоха съ това една ценна основа на довѣрие, което се доказа на практика вече въ много отношения. Първитъ плодове на това даялно съгласие се показаха още при почетока на войната между Япония и англо-американскитъ империалисти по тайландския въпросъ. Такова сътрудничество ще се окаже и за въ бъдеще като съществено, защото колонитъ на Франция граничатъ почти навредъ съ английски или американски притежания. Ако не за друго, то ще биде сжщо причина за това, че Франция трѣбва да се опредѣли ясно спрямо Англия. Къмъ това идва бруталната английска блокада, която струва вече живота на хиляди френски деца. Защото... „английската блокада по никакъ начинъ не е дейна срещу германската окупационна армия, нейнитъ жертви сж

единствено и само френски жени и деца“ — говорѣше загриженъ още презъ августъ 1940 г. тогавашниятъ френски м-ръ на външнитъ работи Бодуенъ. Неморалниятъ опитъ на Англия да умори Франция отъ гладъ, показаша една досадна последователностъ. Съ това Англия даде ясно да се разбере, че Галия (Франция) дотогава значеше нѣщо въ смѣтката ѝ, докато страната можеше да се злоупотребява за раздвоенieto на континента. Победенитъ съюзникъ на Англия не значеше вече нищо за по-нататъшното разпокръсване на Европа. А щомъ една държава не е вече отъ полза за Англия, тя попада подъ безогледната ѝ борба. Така се е държала империята винаги. Бернардъ Шоу открито призна това следъ първата Свѣтвна война съ думитъ: „Английската флота трѣбва да владѣе моретата и никоя неприятелска флота или комбинация отъ флоти не бива да я надминава; никоя континентална държава не бива да добие въ Европа военно надмощие, което би било толкова голѣмо, че Англия да не може да го преодолѣе, когато империята хвърли своята мощъ въ везнитъ.“

Съвсемъ противно на това установление, втората Свѣтвна война протече досега въ всички поединичности сжществено другоаче, околното желеаха и се недѣваха нейнитъ режисьори въ Лондонъ и Вашингтонъ. Въ годината 1942 Англия стои сама, защото Съединенитъ щати едва презъ 1943 г. ще бждатъ по-добре съ въоръжението, а Япония се оказва упоритъ и превъзходенъ противникъ.

Въ това за Англия, наистина, безнадеждно положение се разиграва блокадата срещу Франция. Тая блокада трѣбва да се разглежда като една перфидностъ, която, ако продължи, ще се обърне срещу самитъ ѝ автори. Тѣзи опити за изгладняване не бѣха отъ никаква полза за Англия. Франция, обаче, трѣбваше да пожертвува стотици хиляди жени и деца на английското своеволие, следъ като даде много милиони войници за английскитъ интереси. Англия показаша съ това открито цѣлото безсрамие на своята политика. Въ

Дюнкерк британците оставиха французите на сърдъ пхъ, при Оранъ, Дакаръ и Либрелъ тѣ дори обстрелваха нѣкогашните си съюзници. Подлото убийство на предвидения за Сирия и Либанонъ висшъ комисаръ Жанъ Киапъ приключи верига отъ действия, които може да се окачатъ само като най-отвратително предателство въ свѣтовната история.

Тѣкмо атентатътъ върху Киапъ бѣ характеренъ за прилаганитѣ отъ Англия методи. Още кжко следъ Свѣтовната война, Англия все по-често се опитваше да изтика Франция отъ Предния изтокъ и преди всичко да я изключи отъ участието въ петролните полета на Мосулъ. По същата линия се движеше опитътъ на Англия да измѣсти Франция отъ Сирия. Английскиятъ „авантюристъ“ Лоуренсъ се опитваше тогава да завземе Дамаскъ, за да постави тамъ единъ арабски кралъ подъ британски протекторатъ. Това действие бѣ явно насочено срещу тържествено уговоренитѣ презъ 1915 г. англофренски спогодби. Акцията на Лоуренсъ, следователно, криеше въ основата си изключително намѣреното да откъсне Франция отъ земнитѣ богатства на Месопотамия. Въ решителната претенция на Франция, обаче, лондонскитѣ политики тогава разбраха, че Сирия „още не е зрѣла“.

Нѣколко години по-късно Англия скрои нахлуването на гърцитѣ въ Мала Азия, за да засегне чрезъ гръцко-турската война Франция, която поддържаше съ Турция следъ Свѣтовната война приятелски отношения и на времени дори представляваше турскитѣ претенции върху мосулската областъ спрямо Англия. Гръцкото нападение завърши съ победата на турцитѣ при подкрепата съ оржжие отъ Франция. Ето че лондонскитѣ политики скроиха другъ трикъ, за да наложатъ своята игра. Дотогава въ Лондонъ отхвърляха прекомѣрнитѣ искания на Франция въ така наречената репарационна политика срещу Германия същъ съ целъ да откупятъ при удобенъ случай Францускитѣ желания. Франция отстъпи най-сетне по мосулския въпросъ презъ 1923 г. и за това Англия „позволи“ на французитѣ да навлѣзатъ въ Рурската областъ. Франция — както не веднажъ въ течение на дългата история на своята омраза и недовѣрие спрямо Германския Райхъ — пакъ пожертвува много и не спечели

Революция или ВОЙНА

Всѣка война се води съ оржжие, армии се срѣцатъ и се борятъ за надмощие, политиката на всички засегнати държави се намира постоянно въ напрежение. Но всичко това, което отличава бойния и политически характеръ на всѣка досегашна война, не се отнася и до сегашния свѣтовенъ конфликтъ, обхващащъ цѣлия свѣтъ. Онова, което предава на сегашната война характеръ на величие и епохаленъ замахъ, е тѣкмо нейния революционенъ духъ, изразенъ въ стремение да се преобрази досегашния политически и социаленъ строй на държавитѣ, а заедно съ това и да се създадатъ условия за единъ траенъ миръ и за истинско благоденствие и творчество въ Европа.

Че тази война не е само война, а революция, победата въ гигантски мащабы, е ясно за всѣки, който разбира нейнитѣ побуди и цели и който е свикналъ да бори съ решителнитѣ елементи на историческия животъ. Думата война не изразява гигантския размѣръ на сегашния конфликтъ, защото се касае не за завоевания, а за разгрома на единъ мирогледъ, който заплашваше да задуши живота на Европа и да тури край на нейната мисия. Това е мирогледътъ на юдо-масонския капитализъмъ, който носителъ е Англия и мирогледътъ на болшевишката оргия срещу националитѣ и вѣчни ценности на народитѣ. Стрещъ тѣхъ възстава идеята за културата и мира. Това е революцията на единъ новъ човѣкъ, който днесъ съ живота и смъртта си брани устоитѣ на Европа, нейния миръ, свобода и трудъ.

нищо. Защото германското стопанство се разстрои подъ въздействието на окупацията, чрезъ което репарационната способностъ спадна въ вреда на Франция, а извънъ това Англия успѣ да хвърли моралната тежестъ за варварското провеждане на Версайлския диктатъ предъ цѣлия свѣтъ единствено и само върху Франция.

Англия собствено не се и постара да прикрие „акции“ като убийството на Киапъ. Още въ деня на атентата радио Лондонъ извести, че британското правителство е признало препорѣчания отъ генералъ де Голъ генералъ Катрю за висшъ комисаръ на Сирия и Либанонъ на мѣстото на Киапъ. Скоро следъ това очебийно бързо назначаване, послѣдва британската окупация на Сирия и Либанонъ срещу малкото френски войници,

които се биха ожесточено и храбро и които съ генералъ Вейгандъ останаха докрай вѣрни за дъ маршалъ Петенъ. Оттогава Франция води политика безъ Англия. Като наказание за Оранъ и Дакаръ френски бойни самолети бомбардираха нѣколко пѣти крепостта и пристанището Гибралтаръ.

На 14 ноемврий 1940 г. Лондонъ нареди да се хвърлятъ въ концентрационенъ лагеръ всички френски поданици на английска територия, които откажеха да постѣпятъ на служба на де Голъ. Отъ тоя моментъ Англия бомбардира изключително невоенни цели въ завзетата и независимата френска областъ. Тя получава нощъ следъ нощъ „посещението“ на сжщитѣ англичани, който месеци наредъ като така наречени „сюзници“ използваха и злоупотрѣбляваха гостоприемството на френското население. Въ Булонъ опожарена болница, разрушена до основи една черква. Парижъ многократно попада подъ английски бомби и хиляди френски работници сж жертви на единъ тероръ, който се упражнява яростно срещу единъ народъ, който въ своята история е далъ не веднажъ жертви за Англия.

Всичко това трѣбва да се припомним, ако се иска да се прецени, какъ стана, че 59-годишниятъ Пиеръ Лавалъ пое сега работитѣ на френското правителство. Той се подвизава въ политическия животъ на Франция отъ пролѣтътъ на 1914 г. Своето поприще започва като разпаленъ социалистъ, за да застѣпва още презъ първата Свѣтвна война една изцѣло царистична политика. Тая внезапна промѣна характеризира по-късно и неговата политика. Той бѣше и остана най-големиятъ врагъ на всички традиции и доктрини въ Франция. Животътъ само и неговитѣ необходимости му изглеждаха всѣкога по-важни отъ всичко друго. Като м-ръ на външнитѣ работи въ кабинета на Фланденъ, той ржководѣше непосредственитѣ преговори между Германия и Франция при Саарския плебисцитъ. Тогава той открито се застѣпи за едно разбирателство съ Германия. Че се касаеше за негово сериозно гледище, той се опита да докаже чрезъ това, че сжщевременно подобри отношенията къмъ Италия. Подъ знамето на старата представа за равновесие вѣрваше той, че може да поддържа съ Германия и Италия приятелство, ако сжщевре-

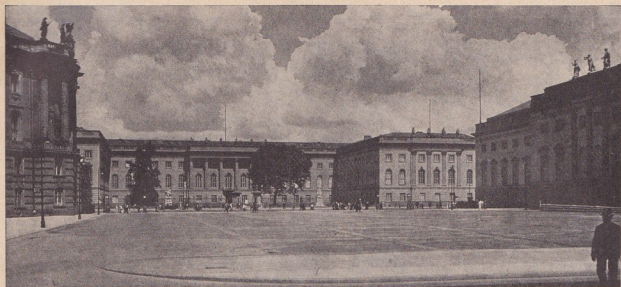
менно води такава политика и съ Свѣтската Русия. Въ Абисинската война Лавалъ предложи едно компромисно решение, съ което, обаче, той не можа да се наложи. Следъ неговото падане въ 1936 г. Лавалъ остана далеченъ на политиката, като на времни предупреждаваше френскитѣ военноподстрекатели отъ едно въоръжено стѣлкновение съ Германия и Италия.

Следъ поражението на Франция маршалъ Петенъ повика Лавалъ за държавенъ министъръ. Въ Фонтенебло той вече се среща съ Адолфъ Хитлеръ на 22 октомврий 1940 г. На 13 ноемврий 1940 г. последва среща между Лавалъ и райхсмаршалъ Гьорингъ. Още презъ октомврий Петенъ повѣри на Лавалъ ржководството на външната политика. Докато, обаче, още на 27 ноемврий 1940 г. Лавалъ получи чрезъ новъ декретъ извънредни пълномощия, маршалъ Петенъ оповести на 14 декемврий 1940 г., безъ всѣкакъвъ коментаръ, че Лавалъ не е вече членъ на правителството, а външното министерство се поема отъ Фланденъ. Жудиятъ печатъ тогава свърза съ това известие луди предположения. Още въ деня на своята оставка Лавалъ бѣ арестуванъ и поставенъ подъ домашенъ полицейски надзоръ. Въ срѣдата на януарий 1941 г. Петенъ се реши наново да повика Лавалъ въ правителството. Последниятъ, обаче, постави широки искания, които не бѣха одобрени отъ маршала.

Фактъ е, че Лавалъ винаги се застѣпваше за искрено сътрудничество съ Германия и бѣше готовъ да сътрудничи въ една Европа, водена отъ Германия и Италия. Доколко такива мисли сж целоепредѣлени, дали може да се осжществятъ въ възнамѣрваната форма или не, всичко това сж въпроси, отговорътъ на които трѣбва да се изчака. Лавалъ и днесъ минава като политикъ, за който нищо не е невъзможно. Естествено, Германия изчкава развитието съ благосклонна въздържаностъ. Това изчкаване не означава бездейностъ, но може още утре да стане предпоставка за обширни мѣрки.

Както не веднажъ, и сега всички решения зависятъ отъ Франция. Ще ги използва ли? Европа очаква отговора на този въпросъ въ интереса на единно и мирно развитие въ бъдещето.

Берлинският университет

ОРГАНИЗАЦИЯ НА НАУКАТА ВЪ ГЕРМАНИЯ

Германската култура е единъ кристаленъ продуктъ. Още въ древни времена тя се е развивала отъ германския югозападъ къмъ германския североизтокъ. Въ тѣзи обширни пространства сж се развили много културни центрове съ своеобразни творби въ литературата, изкуството и науката. Съ това се обяснява голѣмото богатство на германското изкуство и наука, но сжщо и многообразността, която затруднява много германци, особено множество чужденци, да добиятъ единъ погледъ върху този кристаленъ продуктъ на германската култура.

Това важи най-вече за организацията на

науката, въ която се опредѣля работата на изследователя въ различнитѣ области. Тѣзи организации по начало сж израснали регионално. Въ Германия развитието започна въ 1652 г. съ основаването на една академия за медицина и естествено научни изследвания въ Виена подъ името „Академия натура кориозорумъ“. По-късно тя биде прекръстена въ честъ на германския кайзеръ Леополдъ I, който е царувалъ отъ 1658 до 1705 г. и освободи Европа отъ турцитѣ, и на Карлъ VII (1742 до 1745 г.) и получи името Кайзеръ-Леополдова-Карлова германска академия за природонаучни изследвания, съ сѣдалище (отъ 1808 г.

Университетътъ въ Щрасбургъ

Стариятъ Хайделберски университетъ

Бонъ, следъ това Иена и Дрезденъ и отъ 1878 г. Хале.

Половинъ вѣкъ следъ това отдѣлнитѣ князе въ Германия започнаха да основаватъ академии. Презъ 1700 г., по съветитѣ на голѣмия изследователъ Лайбницъ, биде основана Пруската академия, която обаче едва въ 1711 г. биде отворена. Тя е имала най-разнообразна сѣдба и едва презъ епохата на освободителнитѣ войни се разви напълно. Други академии, които сѣ запазили своето име, сѣ основана презъ 1759 г. академия въ Мюнхенъ (днешната Баварска академия на наукитѣ), сетне основаната по инициативата на голѣмия ученъ Албрехтъ фонъ Халеръ Академия на наукитѣ въ Гьотингенъ, следъ това Саксонската академия на наукитѣ (1846 г.) и Кайзеровата академия на наукитѣ въ Виена (1847 г.).

Днесъ, следъ създаване на Великия Германски Райхъ, съществува планъ за обединение на тѣзи държавни академии въ една Райхсакademia.

Нека да хвърлимъ погледъ върху работата на Пруската академия на наукитѣ, като най-голѣма между тѣхъ. Тя се занимава, въ дей-

Държавното висше училище на изкуствата и музиката въ Берлинъ

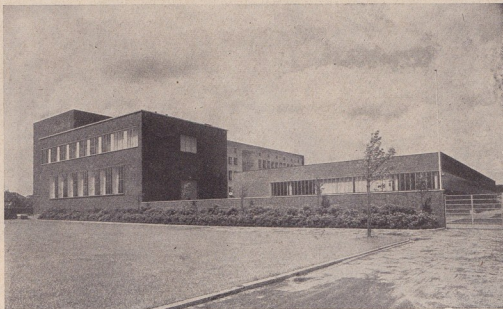
ствителностъ, съ духовни науки и само като второстепенни идватъ естествениятѣ и техническиятѣ проблеми. Известни техници и химици сѣ сѣщо така нейни членове. Нейната работа се простира върху изследване на езици, математически и юридически проблеми, история, особено египетската и пр. Многобройни учени работятъ по порѣзка на академията върху издания на речници, учебници, ръкописи, археологически въпроси и пр.

Академиитѣ на наукитѣ не се занимаватъ само съ това, което се нарича изследване; изследване значи откриване на нови области, особено въ естествениятѣ науки и медицината, а сѣщо и въ духовниятѣ науки, където се изясняватъ нови голѣми събития въ историята, философията, културата и правото. Затова въ Германия има едно „Общество за изследване“, което по-рано се наричаше „Общество за подпомагане на германската наука“, позната на всички научни кръгове по цѣлия свѣтъ. Годишно то дава много милиона марки на изследователи, които иматъ специални

Университетътъ въ Бонъ

Кайзер-
Вилхелм-
Институт във
Берлин

задачи. Във случая може да се касае за философски, литературни, географски теми, също така и за медицински и естественонаучни, от които много сж въ служба на народното здраве. Цѣли експедиции сж проведени съ помощта на тѣзи сръдства.

Картината на голѣмата научна организация въ Германия не би била пълна, ако не се спомене за онази организация, която може би е най-голѣмата общност за изследване въ цѣлия свѣтъ. Това е Кайзер-Вилхелм-Гезелшафтъ за изследване на наукитѣ. Тя е основана въ 1910 г. на основание на идеитѣ на пруски учени и министра на просвѣтата Вилхелмъ фонъ Хумболдтъ, който презъ 1810 г. въ единъ прочутъ мемоаръ настоява за основаване на свободни институти за изследване

покрай висшитѣ училища и академии. Висшитѣ училища сж заети отчасти съ научни занятия, така че пионерното изследване въ новитѣ области е незадоволително. Академиитѣ служатъ споредъ тѣхната структура повече на литературнитѣ, историческитѣ и математическитѣ науки, а при естественитѣ науки разглеждатъ повече принципиални въпроси и пр. Адолфъ фонъ Харнакъ бѣ наговоренъ отъ Кайзеръ Вилхелмъ II да представи идеитѣ на Хумболдтъ въ съвременна форма въ единъ новъ мемоаръ. Отъ тогава дружеството се развива бързо и днесъ то притежава 37 института, разпрѣснати въ цѣла Германия и въ чужбина (Италия, Бразилия и други), въ които работятъ 600 самостоятелни изследователи.

С. П.

BANK DER DEUTSCHEN ARBEIT A.G.

HAUPTSITZ

BERLIN

WALL-STRASSE 61-65

MÄRKISCHE UFER 26-34

КЛОНОВЕ ВЪ ВСИЧКИ ОБЛА-

СТИ НА ВЕЛИКА ГЕРМАНИЯ

насто и въ Протектората: ПРАГА

въ генералния гувернмантъ: КРАКОВЪ

въ Остландъ: РИГА

ФИЛИАЛНИ БАНКИ: въ страната: Ostdeutsche Privatbank A.G., Данцигъ, Langgasse 32-34, съ четири депозитни каси въ Данцигъ и 9 клонове • Въ чужбина: Bank voor Nederlandschen Arbeid N.V., Амстердамъ • Westbank N.V. (Banque de l'Ouest S.A.), Брюкселъ • Клонове на Westbank N.V. Брюкселъ, Антверпенъ • Постоянни представителства: Bank der Deutschen Arbeit A.G., представителство Парижъ, 28, Boulevard Haussmann

ИЗЪ ИСПАНСКА ИЗЛОЖБА

Видни испански художници на изкуствата
академия на изкуствата
най-характерни творения
посетена, дава ясна ка
греното богатство и те

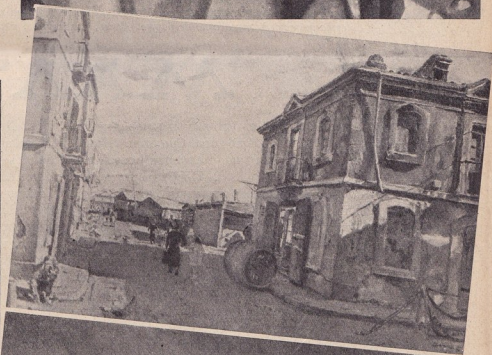

ТА ХУДОЖЕСТВЕНА ВЪ БЪРЛИНЪ

ици изложиха въ „Пруската
въ Берлинъ нѣкои отъ своитѣ
Изложбата, която бѣ масово
ина за творческия замахъ, ба-
ераментъ на испанския духъ.

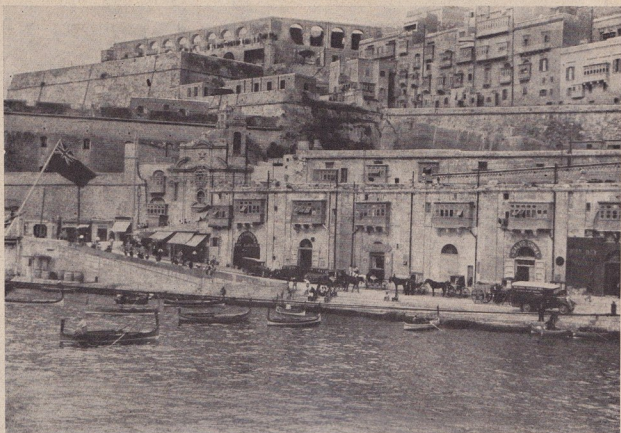

Foto: Kindler-Holzapfel

Въ мирно време въ пристанището на Малта цареше толькото оживление. Градът е изграден на пристанището въ терасовидна форма. Днесъ, разбира се, картината изглежда малко по-иначе

МАЛТА

Малта, островъ въ Сръдиземно море, лежи кръгло 80 км. южно отъ Сицилия. Къмъ него принадлежи по-малкиятъ съседенъ островъ Гоцо (68 км.). Повърхността на колонията (английско владение, отъ 1814 г. коронна колония) възлиза съ Гоцо на 315 кв.км. Население презъ 1934 г. кръгло 250,000 жители, т. е. 800 на кв.км. Островитѣ Малта и Гоцо, значи, сж най-гъсто населенитѣ въ Европа. Столицата Ла Валета брои 23,000 жители.

Основната почва е варовика. Постепенно, обаче, извънредно прилежното и интелигентно население я превръща въ плодородна почва чрезъ внасяне на земя и чрезъ интензивното и обработване. Дъждовната вода, както и на Канарскитѣ острови, трѣбва да се събира въ цистерни, защото горешото лѣто е почти бездъждовно следствие климатичното влияние на огромната североафриканска пустинна област. Собственото жито не покрива нуж-

дитѣ. Други земеделски произведения пъкъ даватъ значителни излишъци за износъ. Тукъ спадатъ преди всичко познатитѣ малтийски ранни картофи, по-нататъкъ ранни зеленчуци и южни плодове. Презъ последнитѣ години съ успѣхъ се сѣе памукъ. Известна роль въ земеделското производство играе и овцевъдството, което не е незначително. Отъ промишленитѣ клонове заслужава да се спомене производството на цигари.

История

Островътъ билъ известенъ още отъ ранната древность заради неговото сръдишно положение въ Сръдиземно море. Около 1400 г. преди нашето лѣтоброение Малта и Гоцо били финикийски колонии, отъ които строежи и днесъ се намиратъ следи върху Гоцо. Споредъ гръцката легенда, на Малта ще е живѣла нимфата Калипсо. По-късно островитѣ попа-

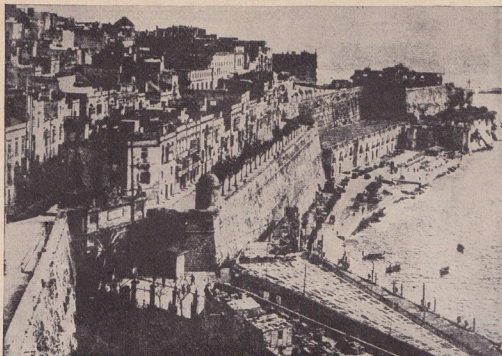
дать подь картагенситѣ, на чието мѣсто презь втората Пуническа война идватъ римлянитѣ. Въ християнската легенда Малта играе сѣщо една роль, защото тукъ презь 58 г. следь Христа се явява апостолъ Павелъ. Най-сетне презь 494 г. островитѣ се завладѣватъ отъ вандалитѣ, последвани по-нататѣкъ отъ готи, византийци и презь 870 г. отъ араби. Последнитѣ владѣятъ островитѣ до 1090 г. Въ тая година островитѣ сѣ въ рѣцетѣ на сицилийски нормани и политически свързани съ Сицилия, чиято сѣжба Малта сподѣля до 1530 г. Следь като Йоханитския орденъ е прогнѣнъ отъ турцитѣ отъ Родосъ, Кайзеръ Карлъ V., въ качеството си на Кралъ на Испания, къмъ чиято корона принадлежеше Сицилия, предава островитѣ презь 1530 г. на рицаритѣ на ордена, които оттогава се наричатъ малтийци. Говори за гениална далновидност на кайзера, че опредѣля островната група за седалище на воинствения орденъ, защото отгукъ защитаваха победно рицаритѣ въ столѣтни борби по море европейската позиция срещу непрестаннитѣ нападения на турската и по-късно на други флоти. При похода си за Египетъ презь 1798 г. генералъ Бонапартъ завладѣва островитѣ, но френскитѣ войници тамъ трѣбваше да се предадатъ презь 1800 г. на англичанитѣ, откогато Малта остава въ тѣхно владѣние.

Малта подь владичеството на Англия

Съ острия погледъ, доказанъ винаги отъ Англия въ цѣлата и дълга история при изборъ на морскостратегически укрепени точки, британцитѣ избиратъ Малта за главна укрепена точка на тѣхнитѣ морски бойни сили въ Срѣдиземно море. Презь време на платноходното корабоплаване и преди откриване на Суецкия каналъ (1869 г.) свързочниятъ пѣтъ на англичанитѣ къмъ Индия бѣ оня покрай носъ Добра Надежда, отъ момента на откриването съобщителнотехническитѣ обстоятелства се измѣниха изъ основи. Както Англия предприемаше всичко все съ огледъ да обезпечи пѣтя и съ това владѣнието на Индия, така сега Малта става главна укрепена точка въ дългата редица укрепления, които Англия изгради за осигуряването на морския пѣтъ къмъ Индия (Гибралтаръ—Малта—Суецкия каналъ—Аденъ). Въ втората половина на 19 столѣтие до започващата противоположностъ Германия—Англия следь Руско-японската война (1904/05) главната частъ на британската бойна флота лежеше въ пристанището Ла Валета. Всичко е направено, каквото можа да измисли модерното военно строителство, за да се изгради Малта въ една непревземаема флотска укрепена точка на Британия. При използуване на гениално

Малта,
пристанището
Ла Валета

Погледът от силно укрепената морска база на англичаните в Средиземно море, „Малта“. На снимката се вижда столицата Ла Валеа, чийто крепостни стени датуват още от 16 век

устроените стари укрепления на Малтийския орден, бяха направени, както в Гибралтар, и в скалите на острова подземни помъщения.

Каква стойност Британия приписа още от началото на Малта, се вижда само от факта, че тя по-скоро се откажа от Амьенския мир с Франция, отколкото да напусне острова. Италия винаги е чувствувала притежанието на Малта, тая британска крепост, на срѣдищно мѣсто в Срѣдиземно море като една угроза на своето морскостратегическо господство. Това намѣри ясенъ изразъ въ една отъ историческите речи на Дуче, който преди години бѣ казалъ, че Срѣдиземно море е само важенъ пѣтъ на Англия за Индия, докато за Италия то е жизнена необходимостъ. Точно както испанците чувствуватъ владѣнието на Гибралтаръ като постоянна заплаха и народно оскръбление, тъй сѣщо и Италия — намиращата се въ английски рѣже Малта. Кѣмъ това идва, че населението на острова, което наистина говори на своя диалектъ, се чувствуватъ напълно като членъ на италианското народностно семейство и, въпреки получената презъ 1921 г. конституция, винаги е сѣмтало англичаните като поробители. Прочее, тая конституция бѣ вдигната презъ 1933 г.

Малта въ Селатката война

Още предъ Свѣтовната война би била невъзможна една успѣшна борба на британ-

ската флота срещу германските подводници въ Срѣдиземно море безъ владѣнието на господстващата срѣдищна позиция на Малта. При започващата противоположностъ Италия-Англия презъ Абисинската война лондонското правителство използва позицията Малта за натискъ и сплашване срещу Италия, но всѣки случай безуспѣшно. Както по времето на британския адмиралъ лордъ Фишеръ Малта стана сега главна укрепена точка на британската флота.

Презъ сегашната война островната група доказа наново своята голѣма стойностъ като стратегическа база отъ първостепененъ редъ. Всички морски транспорти, които отиваха къмъ италианските колонии въ Северна Африка (Триполитания и Киренаика), бяха застрашавани и нападани отъ английски морски и въздушни сили. Оттамъ и продължителните нападения на италианските и по-късно и на германските самолети върху острова. Главна надежда на англичаните досежно голѣмата офанзива на ген. Вейвелъ и после на неговия приемникъ Аухиндкь почиваше върху владѣнието на Малта и водещото оттамъ морскостратегическо надмощие на британската флота. Тия нѣща се измѣниха основно следъ последните нападения на въздушните флоти на Осьта. Сега транспортите минаватъ безпрепятствено отъ Сицилия и континента къмъ Северна Африка. С. А.

Навсѣкжде, кждето се говори за лѣкар-
ства, химикалии и реакенции, името
MERCK има голѣма тежестъ

EMerck

CHEMISCHE FABRIK • DARMSTADT • Осн. 1827

Германски земеделски водачи въ завзетитѣ източни области

Голѣма и тежка отговорност поеха германскитѣ земеделски водачи, на които непосредствено задъ фронта бѣ повѣрена тежката задача да възобновятъ руското земедѣлие.

Много отъ до сега отговорнитѣ рѣководители на колхозитѣ и совхозитѣ, както и на моторнитѣ транспортни станции, избѣгаха или се изпокриха, а селскитѣ маси на Съветския Съюзъ, които четвъртъ вѣкъ сж пѣшкали подъ болшевишката тирания, бѣха не само ограбени и тѣлесно смазани, но и душевно напълно затѣпени и станали негодни за собствена инициатива.

Първата задача, която трѣбваше да бжде веднага разрешена, бѣ да имъ се повѣри самостоятелно рѣководство и да имъ се пратятъ интелигентни и отговорни агрономи. Преди това, обаче, трѣбваше да бждатъ изгасени всички хамбари, запалени отъ от-

стѣпващитѣ руски войски. Чрезъ бързи мѣрки бѣха спасени отъ унищожение грамадни количества хранителни припаси. Следъ като непосредствената опасностъ отъ гладъ бѣ отстранена, можа да започне работата за събиране на реколтата и приготвленията за есена сѣитба. Великолепна се оказа готовността и решителността на земеделскитѣ водачи, на които сж подчинени новопоставенитѣ рѣководители на бившитѣ съветски стопанства. Въ една напълно чужда страна, чийто езикъ не разбираха, всички селяни и стопани, доведени отъ всички крайща на Райха като земеделски водачи или чифовници, трѣбваше да управляватъ и да организиратъ множество стопанства, които поотдѣлно, въ повечето случаи, сж по-голѣми отколкото тѣхнитѣ стопанства въ родното имъ мѣсто.

При това, по принципъ, тѣ трѣбваше да се рѣководятъ по общитѣ директиви. Все

SAV
TRESLER

PUDER
Leichner

пакъ, тукъ се яви необходимостта да се намѣсватъ самостоятелно, кждето се появяваха мъжнотии въ отдѣлнитѣ стопанства. А такива мъжнотии има много, както се оказа при събирането на реколтата. Липсата не само на масла и вжглища, но преди всичко на жътварски машини и трактори, които отчасти бѣха разпилини по колхозитѣ и въ повечето случаи бѣха скрити, развалени или отвлѣчени. Въпрѣки това, прибирането на реколтата бѣ подготвено, кждето въ повечето случаи се употребяваше вмѣсто жътварската машина, сърпа и косата. За отдѣлни локомотиви, доколкото сж били такива на лице, вследствие липсата на вжглища, се употребяваше слама. Между това, сега систематически се работи за възобновяването на машинитѣ и снабдяване съ нови такива. Прави се всичко възможно за възстановяване на земедѣлнето и за набавянето му съ необходимия инвентаръ, за да може за въ бждеше селскитѣ трудъ да започне нормалния си ходъ. Днесъ факта е на лице: германската енергия е въ сила да постави пакъ въ действие зле стопанисваното

и разрушено руско земедѣлие въ завзетитѣ области и тя ще покаже по-нататѣкъ на цѣлия свѣтъ, какви резерви крие тази земя.

Хелмудъ Гьоцелтъ

Тъмни пророчества въ Съветска Русия

Както гласи едно съобщение отъ Москва, пристигнало въ Швеция, тамъ господствува голѣма грижа за продоволството съ хранителни припаси отъ пѣрва необходимостъ. Изгубването на Украйна и голѣма частъ отъ западнитѣ части на Съветска Русия се чувствуватъ силно, още повече че елибирската реколта не бѣ такава, каквато се очакваше. Молбитѣ, които се отправятъ къмъ Англия и Америка за хранителни припаси, ерѣщатъ незадоволително ехо въ съответнитѣ страни. Американцитѣ и англичанитѣ се грижатъ повече за себе си отколкото да помагатъ на Съветска Русия и ѣ даватъ съветъ да покрива своитѣ нужди отъ съседитѣ си, а именно отъ Турция и Чукитѣ-Китай. Тѣзи страни, обаче, вследствие на транспорта и други обстоителства, не сж въ състояние, независимо отъ това, че пѣматъ свръхпроизводство, да се явятъ на помощъ на Съветска Русия. Въ Съветска Русия е съвсемъ невъзможно да се култивиратъ нови области, така че надъ Москва се надвеса нова гладна година, както бѣше и следъ революцията въ 1917 год.

ТОГАЛЪ

Таблети

се препоръчватъ преди всичко при:

Ревматизъмъ
подагра
невралгии
простуда

Togal-Werke
München 8

ПОЛИТИЧЕСКИ *прелюд* АНГЛИЙСКИ ТЕРОРЪ

При пламналата между Англия и Германия въздушна война, въ която, за съжаление, цивилното население и на двете страни дава голъми жертви, особено важно е да се изяснят следниятъ обстоятелства. Още на 7 мартъ 1936 г. Германия бѣ предложила една международна спогодба, по силата на която трѣбваше да бждатъ ограничени въоръжаването въ въздуха и забранени бомбардировкитъ надъ цивилното население. Тая спогодба биде отхвърлена отъ другитъ велики сили. Презъ следещитъ години Германия постоянно прави предложения за международни споразумения отъ тоя родъ, но последнитъ не бѣха приети въ никакъвъ видъ. Цивилното население въ първитъ осемъ месеци на тая война бѣ щадено. Презъ пролѣтѣта, обаче, на 1940 г., когато нѣмскитъ войски бѣха започнали военния походъ на Западъ и въ една следъ друга битки победяваха армиитъ на Франция, Бельгия, Холандия, както и английската експедиционна армия, неочаквано започнаха да се появяватъ английски въздушни нападения върху незащитени нѣмски градове. Така Англия въведе терора надъ цивилното население въ тая война и тѣя го повтаряше отъ посева съ нови въздушни нападения срещу жилищни квартали на нѣмски градове. При това, обаче, се касаше само за опити на тероръ. Защото важни военни цели, голѣми гари и безбройни други снабдителни заводи презъ време на войната нѣмската войска имаше достатъчно на лице; тѣхъ, обаче, англичанитъ въздушно оржисе отбѣлжаваше. Англичанитъ връхлѣпаха само върху свършено малки, незащитени нѣмски градове и села, а въ сѣщото време предоставяха на съюзения съ тѣхъ французки генераленъ щабъ нѣколко ескадри отъ самолети, които последниятъ употребяваше за наистина важни военни задачи. Ясно стана за първи пѣтъ, че всѣкога, когато голѣмитъ решения на тази война се очертаваха англичанитъ, въ своята очевидна военна и стратегическа безпомощностъ, прибѣгваха къмъ тѣзи безполезни и сѣщевременно нечовѣчни методи, за да отклонятъ вниманието на свѣта отъ своитъ поражения. Презъ пролѣтѣта на 1940 г. започна английската въздушна война срещу нѣмското цивилно население, която се изрази въ хвърляне на запалителни вещества върху секои области. Презъ цѣлото лѣто Германия наблюдаваше това посегателство и всѣкога очакваше неговото продължение. Още тогава, въ една речъ, Адолфъ Хитлеръ събличъ, че Германия ще потърси отплата; и следъ това, обаче, английскитъ нападения не преставаха. Започна отплата на Германия, и за отбѣлжаване е, че тѣ скоро преустанови английскитъ нападения. Но въ сѣщото време цѣлѣтъ свѣтъ бѣ наводненъ съ една несправима пропаганда на състрадание за пострадалото английско цивилно население.

Когато нѣмскитъ войски се отправиха презъ 1941 г. на изтокъ, наскоро започна новата английска офанзива срещу нѣмското цивилно население, която, отъ военно гледище, бѣше сѣщо така една глупостъ, както и презъ миналото лѣто на 1940 г. Една енергична подкрепа на болшевикитъ отъ страна на Англия бѣ отказана, сѣщо така както тѣ не отпущаха

Типичен представител на английската буржоазия

никаква съществена помощ и на французите през предишната година. Когато германските армии стояха през зимата на 1941/42 г. дълбоко на изток в най-упорита защитителна война срещу един варварски климат и един завърски неприятел, англичаните усилваха все повече и повече безмислената си офанзива, която продължи до последни дни.

Въ Любек и Роцок, както и в много други нѣмски градове, сѣ унищожени съзнателно църкви, музеи, общински домове и ценни исторически по-

стройки, за да бѣде убитъ духовно нѣмският народъ. Унищожаването на тѣзи незаменими културни градове, както и убиството на цивилизирани лица не могат да се оправдаятъ сѣ никакъвъ воененъ аргументъ. Ясно е, че Англия започна тѣзи начини на водене войната още презъ пролѣтѣта на 1940 г. Ясно е също така и това, че и Германия трѣбна да отговори сѣ същитѣ сръдѣта, макаръ и да жѣлае да спести на народитѣ това изпитание. Опитътъ показва, че за Англия аплетитъ къмъ разума не даватъ никакъвъ резултатъ. Англия се стрѣва само, когато усѣти вѣжето на гърлото си.

Произходъ на английската Тайна служба

Кромвелъ, своеобразната и своеобразна личностъ, на чело на английската държава, основателъ на английския империализъмъ, ималъ да се бори срещу толкова много вътрешни и външни врагове, че той не можалъ да се справи съ положението, безъ създаването на една тайна служба. Макаръ че самиятъ той билъ боева и смѣла личностъ и си създавалъ организации, които му били на разположение, всичко това не било достатъчно, за да може да постигне целта си.

Мнението, което господствува въ Европа относно личността на Кромвелъ, не е вѣрно. Разбира се, че той не може да бѣде обвиненъ въ религиозно лицемѣрие, което иначе бѣ достигнало голѣми размѣри въ Англия. Той пое една безпощадна борба срещу бездѣлната държавна църква и срещу бездѣлния парламентъ. Не пощадя и други християнски групи, като квекеритѣ.

Еврейтѣ, както е известно, сѣ били изгонени и недопускани презъ Сръднитѣ вѣкове въ Англия. Никакъвъ еврейтъ нѣмалъ право да стѣпва на английска земя. Кромвелъ е първиятъ, който започналъ да поощрява тѣхната дейностъ въ Англия и характерно е, както за него, така и за неговитѣ протѣжета, какъ той ги наставлявалъ на служба. По негова заповѣдъ първитѣ служби при Интележанс сѣрвис били повѣрвани на най-виднитѣ членове на сѣществувашата тогава малка и скрита еврейска община въ Лондонъ. Такива скрити еврейски общини имало тогава на много мѣста въ Европа. Кромвелъ ималъ „щастieto“ да се сприятели съ единъ еврейца съ извѣрдно голѣми международни връзки, а именно съ португалеца Манасе бенъ Израелъ. Той билъ официалниятъ пратеникъ на еврейството до Кромвелъ, който влѣзналъ въ връзка съ него, ужъ да пренесе центъра на свѣтовната търговия и на свѣтовния капиталъ отъ Испания и Португалия въ Англия, въ действителностъ, обаче, да отвори вратитѣ на своитѣ съпародници — евреи въ новосъздаватата се голѣма империя. Този еврейскъ е билъ, комуто Кромвелъ повѣрилъ първитѣ тайни служби. Най-близкиятъ сътрудникъ на Кромвелъ, Турлоу, който е виновникътъ за бързото

разрастване на организацията Сикретъ сѣрвисъ, успѣлъ умѣло да улете Кромвелъ. Всички връзки на еврейството по цѣлия континентъ, особено въ Испания и Португалия, били мобилизирани. Манасе бенъ Израелъ прашалъ на Турлоу постоянно „тайни писма“, които давали добри информации. Единъ примѣръ: тѣ съдържаели съобщения, които давали възможностъ на Кромвелъ да предотврати десанта, който възнамѣрявали да направятъ Карлъ II и испанското правителство въ 1656 г. Тогава може би и диктатурата на Кромвелъ щѣла да бѣде сломена. Неговата Тайна служба го спасила, като му правила подробни донесения върху плановѣта на Карлъ II, върху въоръженieto му, върху транспортнитѣ кораби и върху паритѣ, които му стоили на разположение. Единъ другъ членъ на еврейската община, който прашалъ и принасялъ тайни писма на Турлоу, е билъ еврейнитъ Давидъ Арбабанесъ. Давидъ Арбабанесъ, роднина на споменатия Манасе бенъ Израелъ, билъ на времето единъ отъ най-богатитѣ търговци. Тѣзи евреи били въ пълна услуга на Кромвелъ и сѣ жѣлаели неговия успѣхъ, защото той е покровителствувалъ еврейската нация. Съвсемъ открито тѣзи първи членове на Сикретъ сѣрвисъ сѣ заявявали, че еврейтѣ сѣ една нация и че най-силниятъ човѣкъ на английската империя ги покровителствувалъ.

Че Англия отъ времето на Кромвелъ е тѣсно свързана съ еврейтѣ, това е известно. Но това, което до сега не се знаеше, е факта, че Сикретъ сѣрвисъ още отъ своето начало е била тайна организация, основана върху интернационалното еврейство. За попълване на картината, могатъ да се споменатъ още нѣколко характерни черти върху методитѣ на Сикретъ сѣрвисъ презъ времето на Кромвелъ. Турлоу организиралъ преди всичко една строга контрола на пощата. Всички важни съобщения на Интележанс сѣрвисъ сѣ били получавани въ пощата. Турлоу получилъ управлението на пощитѣ и разширилъ съ това своитѣ учреждения като вътрешенъ и полицейски министъръ. Разбира се, че съ това той контролиралъ не само съобщенията. Въ увода на първия парламентаренъ актъ, по заповѣдъ на Кромвелъ, били приети нѣколко пара-

графи. Въ тях се казвало, че учреждението на генералния пощенски директор имало да контролира предаването на съобщенията, за да се откриват опасни и престъпни планове, които били насочени срещу мира и благополучието на народа. Така, важни съобщения още по онова време били шифрирани и по-нататък предавани. Сикретът

сервис често е спасявала живота и властта на Кромвел. Духът на първите начинания, както и методите, които се характеризират със своята рафинираност, хладнокръвие и безкропуност, сж останали и до днес съществуват и тѣ ще останат такива до края на оная империя, за чиято защита сж били създадени.

Ханс Хартман

Между нас

Финансовото положение на църквата въ Германия

Доколкото се разбира отъ редица запитвания относно положението на църквата въ Германия, въ чужбина сж разпространени доста невѣрни представи и излишни безпокойства. Ще подчертаемъ още въ самото начало, че църквата въ Германия е дотокова ограничена, доколкото нейните служители нѣматъ право да се бъркатъ въ политическите работи на държавата. Единъ духовникъ, значи, не бива да прави политика подъ защита на амвона. Политическото ръководство на германската нация принадлежи на държавата. Религиозната дейностъ на църквата не е никакъ накрѣнена. Религиозната тържественостъ въ Германия се разбира отъ само себе си — та още отъ 16. столѣтіе тукъ съществуватъ цѣла рѣдцица вѣроизповѣдания, докато въ повечето други страни се създаде държавна църква. И сектите иматъ въ Германия своята религиозна свобода. Приходите на църквата въ Германия, следъ поемането на властта отъ националсоциализма, се подобриха значително въ сравнение съ миналото. Това се дължи на повишението на църковните данѣци отъ 1933 г. насамъ. Отстранението на безработицата и съживяването на цѣлото германско стопанство отъ националсоциалистическото правителство бѣха отъ полза за църквата въ Германия поради повишеното увеличаване на данѣците. Приходътъ на евангелската и католическата църкви въ Германския Райхъ презъ 1933 г. възлизаше кръгло на 130 милиона марки. Посочениятъ по-горе причини доведоха презъ 1939 г. до приходъ отъ 358 милиона марки, значи почти тройно повече. Приходътъ отъ църковни данѣци се повишиха толкова, че сама църквата се отказа доброволно отъ тѣхъ и въ значителенъ обемъ.

Освенъ отъ църковни данѣци, приходите на църквата въ Германия се състоятъ и отъ добавъчни отъ страна на държавата и общините, както и отъ дарения, наследства, доставки въ натура, услуги и др. Значителни сж приходите и отъ посредствено и непосредствено участие на църквата въ занаятчииски предприятия отъ всякакъв видъ.

Доброто финансово положение на църквата въ Германия, както евангелската, така и католическата, е подсилено и чрезъ това, че църквите не сж задължени за военни приноси. Отъ друга страна, полити-

ческите общини и други публично-правни тѣла даватъ не само такива военни приноси, но извѣтъ това сж длъжни да поддържатъ близкитъ на столицѣта на фронта войнни.

Доходътъ на църквите въ Райха възлизаше на 1 юли 1940 г. на 2 милиарда райхсмарки, при което не сж пресметнати разнитѣ църковни сгради, ценности и др. Ако и тия тѣща се взематъ въ съображение, общиятъ доходъ на църквите въ Германия възлиза на кръгло 4 милиарда райхсмарки.

Стопанското положение на църквата въ Германия е значи не само осигурено, но отъ 1933 г. насамъ и значително подоброено, при което държавата помага чрезъ преки добавки и услуги на своя административенъ апаратъ. Съсемъ естествено е, че и народътъ не е никакъ възпрепятствуванъ въ упражнението на своята религия. Който живѣе въ Германия, може да установи това по най-очевиденъ начинъ.

Свобода на църквата

По поводъ запитванията до нашата редакция, дали е вѣрно, че въ Германия сж били забранени напоследъкъ църковните събрания, което изглежда, че стои въ връзка съ едно недавнишно съобщение на английската радио-служба, — отговаряме, че въ Германия църковните събрания съсемъ не сж забранени. Вѣрно е само, че поради належащите транспортни военни и стопански задачи, съответните германски власти умоливатъ населението да преустанови или ограничи лхтуванията си, особено когато това съсемъ не е нужно. Поради тази причина не се състояха последните германски нанаври, както и разнитѣ професионални конгреси. Въ сжщата посока е издадено едно окръжно и отъ германското Министерство за църковни работи, въ което се обръща внимание на обстоятелството, че жѣлѣзопътниятъ транспортъ е заетъ по настоящемъ съ важни военни и продоволствени задачи, поради което жѣлателно е за егаа да се отлагатъ лхтуванията за църковни събрания и църковни седмци. Лондонското радио фалшифицира това нареждане въ смисълъ, че то забранявало църковния животъ въ Германия. Абсолютно свободни сж църковните събрания въ самата църква.

... Freedom of religious worship and freedom of anti-religious propaganda is recognised for all citizens."

—From Article 124 of the Stalin Constitution.

HAMMER AND SICKLE FLAG ON THE ALTAR

By STANLEY BARON,
News Chronicle Reporter

Outside St. Clement's Church, Islington, a black car drew up yesterday and out of it stepped Mr. V. Barbovsky, Soviet Embassy attaché, carrying the Red Flag under his arm.

At the church door he

was met by the vicar, the Rev. E. O. Iredell, and with Professor Karol Nigrin, delegate of Czechoslovakia, he stood at prayer. Then, walking forward to the chancel steps he handed the flag (pictured on right) to the vicar, who spread it on the altar (see picture below).

Also laid on the altar were the Czechoslovak flag brought by Professor Nigrin and another red flag brought by Mr. S. Stola, Czech assistant secretary to the International Federation of Trade Unions.

In the light of four candles on the altar the gold star, hammer and sickle of the Soviet glittered as the choir sang the hymn "Forward, ye workers." The vicar, surrounded by the flags of freedom, including the cross of St. George, stood, with head bowed, before the altar.

Prayers and hymns throughout the service were for the success of the common people of all Europe and China in their struggle. The words of the intercession were: "Comrades, let us pray for the people of Europe in their time of agony; for the workers and peasants in

their struggle for freedom and justice."

After the service the vicar told me: "The idea of the presentation of the flags came from a Czech who visited the church and saw the other free flags hanging there. If others among our Allies wish to add theirs, we will do it."

На олтара на английската църква Св. Климентъ въ Ислингтънъ биде поставена болшевишката емблема Сърпъ и Чукъ презъ време на едно богослужение, на което е присъствувалъ аташето при съветското посолство Барковски.

КУЛТУРНА ХРОНИКА

Хермайъ Аугустъ Корфъ на 60 години

Когато презъ 1929 год. лайпцигската катедра Хюстеръ бѣ освободена, повинанъ бѣ да я заеме Х. А. Корфъ и съ това бѣ направенъ единъ щастливъ изборъ. Корфъ написа въ Лайпцигъ своя голъмъ трудъ „Духътъ на Гюетово време“, който представлява едно систематическо изложение на великата германска класическа епоха. Корфъ вижда въ този въкъ на новото германско творчество единъ духовенъ космосъ. Отъ напълно заслужилия литературенъ историкъ, който тѣзи дни навършва 60 години, можемъ да очакваме още много ценни творения.

Земедѣлски институтъ въ Киевъ

Земедѣлскиятъ институтъ въ Киевъ можа, благодарение на подкрепата на германскитъ власти, да започне своята дейтелностъ. Основани сж два факултета, единъ агрономически и единъ технически. Лекциитъ се посещаватъ извънредно много.

Творенията на Хьолдерлинъ

Въроятно къмъ края на тази година ще излъзе при издателството И. Г. Гота едно критическо издание на всички творби на безсмъртния нѣмски поетъ Фридрихъ Хьолдерлинъ, по нареждане на Вюртембергското культурно министерство и Германската академия въ Мюнхенъ, при съдействието на Министерството на пропагандата и на просвѣтата. Изданието обхваща 8 тома.

Турцитъ свирятъ Бетовенъ

По случай 115 - годишнината отъ смъртѣта на Бетовенъ, въ Държавната консерватория въ Анкара биде изпълнена за пръвъ пѣтъ деветата симфония на великия композиторъ подъ диригентство на Д-ръ Ернстъ Преториусъ и съ участието на турския филхармониченъ оркестръ и хорътъ на Държавната консерватория на републиката. Текстътъ на хора е преведенъ отъ Гевашъ Менду Алтаръ. Изпълнението завърши съ грамаденъ успѣхъ и означава събитие въ музикалния развой на модерна Турция.

Издава „Fremdsprachendienst“—Verlag G. m. b. H. — Berlin • Редактира комитетъ. Адресъ: Berlin, Kneesebeckstr. 28

Рекламно бюро: Gesellschaft für Auslandswerbung m. b. H., Berlin NW 7, Friedrichstrasse 154 —

За България рекламнитъ приема: д-ръ Николай Сиклуновъ, София, бул. Царица Йоанна 58

Druck der Weltsprachendruckerei August Pries G. m. b. H. in Leipzig

Прочутиятъ Бамбергски конникъ въ катедралата на гр. Бамбергъ (Бавария)